

VAN DE ZWIJGENDE BLOEM

HET IS EEN BLANKE CHRYSANT, DIE pronkt in de volheid van haar pracht, die eenzaam pronkt in een slanke vaas van kristal. Ze leeft stil uit in onzichtbaar water. Ze sterft heel langzaam weg als een mensch, die rust en wacht... En ze zwijgt in de studiekamer, waar langs de wanden in rood en wit en bruin en paars de boeken staan. Ze zwijgt als zoo'n boek. Ze bewaart haar geheim. Zoolang tot iemand begrijpt... Dan fluistert ze het... ☒

Het is een blanke chrysant, die leeft in herinnering. Alsof ze denkt aan de zonnige dagen, toen ze bij haar zusters was, die woonden in hetzelfde huis. Waar de zon streefde met haar late, warme licht. De zon van den herfst. Ze leeft in herinnering... ☒

Buiten stonden de boomen, de groote, hooge boomen, die verloren hun gouden bladeren. Ze slieden weg, die bladeren, door den wind, en ze legden een gelik kleed op de veldjes van gras.

De chrysant heeft ze niet gekend, toen de zon ze broeide uit de lenteknoppen, toen ze met hun lichte Meiegroen sierden het hout. Ze heeft de lente niet gekend en den zomer niet in zijn eerste levensdagen.

Toen de aren wuifden van de gerst en de pluimen van de haver ritselden aan de halmen.

☒ Toen de rozen bloosden aan de doornige takken en

elke knop rijpte tot bloem. Toen de vogels zongen van den zomerrijkdom: de leeuwriken hingen in de doorzonde lucht, de merels floten in de tuinen, de vinken sloegen in de bladeren huizen. Toen de nachtegaal z'n gouden tonen schiep in den stillen avond.

Ze heeft in de kas, waar ze geboren werd, alleen de schoonheid der blankheid van chrysanten gezien.

Eens heeft ook zij gebloosd, of ze een roos was, toen de avondzon haar roode licht door de ruiten straalde. Eens heeft ze de streeling van het avondlicht genoten. Toen was een vrijmoedige fazant in het bloemenhuis gestapt. Trotsch was hij gegaan langs de blanke bloemen: de gele kraag boven de wijnroode borstveeren. Den staart in fijne boog sleepend over het pad. Dat was de sprookjesvogel, die er even wandelde in de kleuren van koninklijk kleed. De gouden droom der schoonheid, die even gleed langs de witte bloemen. ☒

Daar was een man gekomen met een blauwen kiel aan en een grauwe pet op. Met een groote schaar in de hand, en hij had een knip gegeven, die de bloem scheidde van haar plant. Nu leeft ze nog wat in de kristallen vaas en ze zwijgt als de doode dingen, die zwijgen in de kamer. Alsof ze zelf maar een ding is. En ze is tóch geen ding. Want een ding is dood. En zij leeft. ☒

Het is stil in de kamer. De lamp brandt in gelen kap. De gordijnen zijn neer. Maar de stilte breekt.

Hoor toch! De wind rinkelt de glazen. De regen klettert er koud tegen.

☒ En ik schrijf van de zwijgende chrysant, die haar

geheim niet zeggen wil. De wind klaagt door mijn schouw en hij giert door de takken en hij loeit om de oude kerk met haar hoogen toren.

En de bladeren vallen.

Herfst vernielt de resten van het zomerschoon.

De vogels zijn gevluht, en die bleven kunnen niet meer zingen, want de bloemen zijn dood en de boomen worden zwart.

De duistere dagen komen en maken somber.

Van middag keek het oude moedertje naar de chrystant en fluisterde wat woorden.

En toen luisterde zij, of ze hooren mocht het geheim.

En ze zuchtte, want ze dacht aan haar zomer, die week; aan het prieeltje, waartegen de roosjes klommen; aan de tuinpaadjes, waarover ze wandelde in het licht, aan het leven dat ging sterven, aan de stilte, waarin de herfst de zomerwonderen had weggestopt.

De jongens van haar kind hadden de bladeren uit mekaar geschopt en ze hadden gejuicht in den duisteren dagenacht.

Ze konden juichen, omdat ze kinderen waren, die het licht bij zich droegen.

Maar het moedertje zweeg en zuchtte en bewaart de herinnering als een geheim en ze vertelt het niet aan kinderen, die het niet begrijpen kunnen. Ze zwijgt als de blanke chrystant, die uitbloeit in de kristallen vaas.

Uitbloeit — als in den hof de paarse herfstaster; de fluweelen dahlia — die hun schoonheid droegen in het

wazige herfstlicht, die hun lied zongen in kleurentaal.

Het is voorbij, het bloeien der bloemen buiten. De herfst is gekomen en leidt de natuur naar de rust van den winter. Onder het wilde gerucht van den wind, die afrijt en stuk breekt en omwerpt en vernielt.

Straks wordt het weer stil in de kamer. Zoo stil als het van middag was, toen het moedertje luisteren kon naar de onhoorbare stem der blanke bloem.

Nu hooren we weer het tikken van de klok, dat meet den tijd van seizoen tot seizoen.

De haard vertelt van de intimiteit der kamersfeer.

De lamp licht haar schijnsel over de tafel, over het boek der poëzie, dat open ligt en nu spreekt de taal der schoonheid.

En in de vaas van kristal pronkt de witte chrystant.

Zwijgend toont ze haar blanke linten. Ze houdt haar geheim voor zich. Haar levensgeheim. Als de stille palm in het Zuiderland aan den oever van het groene meer, waarin de bergen weerkaatsen hun begroeide hellingen. Waar de hemel blauwt in zuiverheid.

Ze zwijgt, de witte bloem... totdat iemand begrijpt...

Dan fluistert ze haar geheim weg van tusschen de blaadjes van haar kroon.

Haar geheim van Scheppingsluister. Van welkende schoonheid. En het is of ze aanziet den eenzamen mensch, die had genoten de verzen van zijn dichter.

„Gelijk een bloem — alzo bloeit hij.”

A. L. v. H.

